

[Ole Vig Jensen.]

delse på skolen. Disse bestemmelser styrker medindflydelse og medansvar i forældrekredsen. Det er vi tilhængere af.

I § 15 gives der en bemyndigelsesregel til ministeren, idet han kan fastsætte kommunernes forbrug af lærerskematimer pr. elev. Det er et forslag, der ikke er ganske let at overskue. Jeg er enig med ministeren i, at det er nødvendigt at få en bedre styring på dette område. Jeg er også enig med ministeren, når han siger, at den merudgift, en ukontrolleret sænkning af klassekvotienterne i de senere år har medført, ikke nødvendigvis er den bedste måde at udnytte de ressourcer, vi har til rådighed, på; derfor må vi drøfte det meget nøje. Når man kan være betænkelig, er det, som det allerede er fremhævet af tidligere ordførere, fordi det kan blive til skade for de mindre skoler. Ministeren har hævdet, at det vil det ikke blive. Jeg tror ikke, det holder. Jeg har i et par kommuner set nogle udregninger på, hvordan man ville gribe tingene an efter disse bestemmelser. De store skoler bliver favoriseret, og de små bliver forfordelt.

Endelig om skolebiblioteket vil jeg sige, at her er der et oplagt tilbageslag i forslaget. Her regnes alene med, at skolebiblioteket nu skal betjene folkeskolen, hvor vi ellers var enige om — og det fremgik jo af den uddannelsesdebat, vi havde her i tinget kort før jul — at skolebiblioteket må være så rummeligt, at det kan betjene al den undervisning, som foregår i kommunens skoler, hvor vi også skal holde op med at betragte dem alene som folkeskoler, men bør se dem som uddannelsesinstitutioner i den enkelte kommune på den enkelte egn.

Til allersidst en kommentar om de økonomiske konsekvenser af lovforslagets gennemførelse. Vi er positivt indstillet over for at finde de nødvendige besparelser inden for folkeskolens område til at finansiere dette. Men på et enkelt område kan vi måske være betænkelige, endda mere end betænkelige: de 125 mill. eller 134 mill. kr., som det er i alt, der er afsat til samarbejde og rådgivning. Ikke fordi vi mener, at det ikke bliver helt nødvendigt med dette i forbindelse med lovforslaget og lovens gennemførelse, men fordi det, hvis man beregner det som en reduktion i lærernes timetal, vil betyde et personaleforbrug på omkring 2.500-2.700

lærere, og enhver vil kunne forstå, at det vil stille os i en overordentlig vanskelig situation ikke bare i skolen, men i samfundet som helhed.

Men jeg kan tilsige vort støtte til det videre udvalgsarbejde, og jeg har bemærket mig, at ministeren siger i sin fremsættelsestale, at han er indstillet på al mulig forhandlingsvilje.

Maigaard: Jeg skal ved denne førstebehandling, hvor vi skal prøve at samle os om nogle principper, komme med 4 bemærkninger om det lovforslag, vi behandler her, den første om formen for folkeskolens afslutning og planerne om 12 års uddannelsespligt, den anden om en børne- og elevcenteret skole stillet over for ministerens fagopdelte abstrakte skole, den tredje om udfyldning af lovens rammer om læseplanerne og den fjerde om lovens praktiske gennemførelse, om tid og penge.

Ministerens lovforslag følger en traditionel progressiv linje i den danske skolelovgivning, idet ministeren foreslår en udelt skole gennem et 9-årigt forløb og en skole uden eksaminer og karakterer. Linjen er som nævnt velkendt: den har båret i alt fald væsentlig skoletænkning siden anden verdenskrig. Og den diskussion, der har været om det forudgående lovudkast, har også været velkendt, den har i høj grad drejet sig om delingen og ikke mindst, hvad der er at beklage, om eksaminer og karakterer.

Ministeren har argumenteret for sit forslag og for lovudkastet mod det, man har kaldt sorteringsskolen, altså en skole, som deler eleverne op efter fortrinsvis — det bliver det i praksis — sociale kriterier, en sorteringsskole, som altså er skabt af og er et integreret led i vores klasse- og lagdelte samfund.

Men spørgsmålet er, om de både hårde og berettigede angreb på sorteringsskolen er et egnet defensorat for det lovforslag, som ligger foran os. Om så ministerens lovforslag blev gennemført helt og udelt, ville den skole, som fremstod, være et led i et system, som sorterede eleverne allerede på sine tidlige trin. Om vi så gennemførte ministerens forslag, som det foreligger, ville der fremstå to grupper elever, én gruppe fortrinsvis fra det, man kalder bedre hjem, med mere end 9 års uddannelse og med eksamenspapirer,